

Чапразовъ. Не бързай. А когато жената измѣни на мъжа—какво става съ брака?

Пѣстрагановъ. Брачнитеъ узи се разтрогватъ.

(Майката и дъщерята се гледатъ изпитателно).

Чапразовъ. Тѣй ще да е? (Става и отива къмъ гардероба; като изважда револверъ). Гледай сега! (Дръпва вратата на гардероба и го отваря, насочилъ револверъ).

(Всички сж изумени. Елена е видимо спокойна).

Пѣстраганова. Какво направи, зетко! Азъ разбрахъ. . . Но това е обида. . . обида е!

Чапразовъ. (Ходи като лудъ и вика). Хитрина! . . Не, не е така! Има нѣщо!

Елена. (Озлобена). Има лудорията на единъ мъжъ, който, по себе си не вѣрва на другитѣ! Има безумието: да оскърбишъ баща ми, майка ми? . . . Защото ти не си съ ума си!

Чапразовъ. (Сломенъ). Вѣрно е! Незаловенъ хайдукъ е по-голямъ отъ царя. (Надница подъ леглото).

Елена. (като го спира). Не говори глупости, а искай прошка. Цѣлуни на всички ниржка. . . По-скоро, защото, ако повикамъ Калина, . . . Ти мислишъ, че тя не ми е казала за твоитѣ донжуанщини!

Чапразовъ. (Изненаданъ). Какъ! Това, което не е било!

Пѣстраганова. А, зетко, това само не очаквахъ отъ тебе. Тѣй ме нарани, че. . . (Чапразовъ застава като гръмнатъ. Дълго мълчание).

## VI

(Влиза Калина).

Калина. Подъ нашия балконъ е падналъ единъ мъжъ. Лежи въ безсъзнане. Окър-